

(reportáž z jarního setkání členů Jonáš-klubu)

Opakující se kulturní události mě vždy přesvědčí, že jsem zase o pár měsíců starší. Nejinak tomu bylo i na jarním setkání členů Jonáš-klubu v Salesiánském divadle v Praze 8 dne 12. dubna 2008. Jakoby těch několik měsíců od podzimního setkání ani nebylo. Při vstupu do předsálí se jako vždy dívám, co že je tam na pultech hezkého ke koupi a nikdy neodcházím s prázdnou.

Z pozvánky od Ivana Kotta sice vím, co mě čeká, ale živé setkání je živé setkání. Ivan Kott vždy pečlivě váží mezi mluveným slovem a hudbou. Není to vůbec lehký úkol, uvážíme-li, že akce začíná ve tři odpoledne a končí kolem desáté hodiny večerní. Kromě stálíc v podobě stánků s hezkými deskami a knihami má setkání i svou moderátorskou stálici, pokud lze tento výraz v ženském rodě použít i pro muže. Onou stálicí je usměvavý Milan Zeibert, který to má z Moravy do Kobylis dost daleko, ale vždy přijde včas.

Publikum, které zčásti pamatuje začátky Semaforu, a možná i pana Suchého v Redutě, bylo osloveno prvním účinkujícím, kterého, myslím, příliš neznalo. Jako první vystoupil písničkář **Martin Rous**

. Jako člověk píšící zejména o folkové hudbě řadím Martina Rouse pomalu ale jistě mezi klasiku a folkovou skladatelskou i interpretační špičku. Martin dozrál jako folkař až ve středním věku, ale rocková minulost ještě nikomu neublížila, ba naopak. U tohoto umělce nikdy nevím, zda se mi má víc líbit jeho kytarové mistrovství, vynikající texty nebo smysl pro humor. Publiku se, podle potlesku soudě, líbilo všechno.

Tuto dvojici snad ani není nutné představovat...

foto: Tomáš Pohl ©

První mluvené slovo obstaral jako moderátor herec **Jaroslav Dušek**. Psát nějaké podrobnosti o této herecké osobnosti je plýtváním řádky. Jako hosta si pan Dušek pozval

prof. PhDr. Jiřího Strause DrSc.

, prorektora Policejní akademie v Praze. Moderátor mu navíc udělil titul plukovníka, což mi šeptem vyvracela vedle mě sedící štíhlá elegantní dáma, manželka pana prorektora. Po prvních větách jsem začal tak trochu závidět studentům pana profesora. Jeho hlavním oborem je forenzní biomechanika, což je zkoumání mechanismu pádů osob z výšky pro účely dokazování v trestním řízení. Pan prorektor by dokázal velmi vtipně přednášet bez problémů celý večer. V paměti mi utkvěl experiment, jehož výsledkem je zjištění, že facka udělená opilou ženou má větší sílu, než facka udělená opilým mužem. Pan profesor se jako soudní znalec podrobně zabýval i okolnostmi příčin smrti Jana Masaryka. Podle jeho závěru, který zkoumá cestu pádu lidského těla z výšky od počátku až k dopadu, to jednoznačně byla vražda. Snad někdy promluví archivy tajných služeb našeho někdejšího největšího vzoru.

Jako třetí vystoupil ženský flétnový soubor **Pifferaios** z Lázní Bělohrad. Napočítal jsem na jevišti deset dam, byť na svém webu uvádějí devět členek. V italštině pifferaios znamená pištlci nebo dudáci. S ohledem na množství zobcových fléten se přikláním k první překladu. Jako hosta si dámy pozvaly skladatele

Pavla

Jurkoviče

a ten večer zněly jeho skladby, či jeho úpravy cizích skladeb. Panu Jurkovičovi bude letos v srpnu 75 let a členky souboru mu předaly květinu již předem. Popsat skladby, knihy či pedagogickou činnost Pavla Jurkoviče by zabralo kapacitu tohoto článku. Stačí připomenout, že v šedesátých letech minulého století studoval v Salzburku u Carla Orffa, známého zejména kantátou

Carmina Burana

z roku 1937. Dámám to velmi pěkně sborově zpívá i sborově píská. Jen bych si neodpustil malé "rýpnutí" recenzenta:

Myslím, že čist průvodní text se nemá. Daleko lépe zní doprovodné slovo "spatra", byť s občasným přeréknutím. To říkám nejen jako recenzent, ale i jako učitel.

Po přestávce na pódiu stála i seděla čtveřice muzikantů vedená hercem, písničkářem, textařem a skladatelem Janem Jiráňem. Jmenují se slavně fotbalově **Botafogo** a v roce 2006 vydali cédéčko

Jan Jiráň &

Botafogo

. Má

krásný obal Martina Střížka, autora opony ve Státní opeře Praha. Bohužel, sestava týmu byla ochuzena o zpěvačku a akordeonistku Markétu Plánkovou, jinak též i herečku. Za perkusemi se usmívala i folkařům známá tvář "exjarreťáka" Honzy Nohy, u kontrabasu stál Daniel Šváb, známý i z Eliščina bandu Jana Budaře, a za klávesami seděl Dominik Renč. Jan Jiráň připomněl svou lásku k fotbalu a k bývalé hvězdě pražské Sparty Ivanu Mrázovi. Jako pamětník bych si s panem Jiráňem jistě vzpomněl na 5 gólů Ivana Mráze do sítě Trenčína v roce 1967, kdy Sparta pod vedením Václava Ježka vyhrála ligu. Ale Botafogo nezpívá o slavném útoku Kvašňák, Mráz a Mašek, ale melodie Jana Jiráňe jsou jedna něžná a křehká bossa nova. Podle

jeho slov texty vznikaly i na základě esemesek z nešťastné lásky, pod vlivem kanadských indiánských kamarádů z kmene Odžibvejů, či za jeho letního pobytu v Menorce. Jemná kytara, křehká slova s citlivým doprovodem kapely plynou hladce jako stékající voda z listů po jarním dešti. Moc hezky se to poslouchalo a o přestávce nezbylo, než si desku koupit.

Další mluvené slovo obstaral kmenový "tazatel" **Bohouš Šír** a na kraj pódia přivedl režiséra **Mir oslava Janka**

. Pan Janek žil a pracoval řadu let v USA a v současné době je pedagogem na pražské FAMU. S panem Šírem, ale i s publikem, si pan Janek povídal o filmu

Občan Havel

, který dopracoval po tragické smrti Pavla Kouteckého v roce 2006. Nedávno jsem se díval na ČT 2 na film režiséra Karla Vachka

Spříznění volbou

, který dokumentární formou, bez jakéhokoli komentáře, líčí období mezi 14. až 30. 3. 1968, kdy byl volen v ČSSR prezident. Občan Havel je natočen stejnou metodou a nezbyvá, než obdivovat jak Pavla Kouteckého, tak i Miroslava Janka, jak se s takovým tématem v tak velkém rozsahu před sestřihem vypořádali. Film bude mít i podobu pětidílného TV seriálu.

Po vyprávění o filmu na jeviště usedl ostravský písničkář a bluesman **Pepa Streichl**. Měl v onom týdnu velikou pražskou šňůru a bylo to na něm již trochu znát, ostatně příští rok má Pepa šedesáté narozeniny. Kdybych hledal představitele pro roli dobrotivého Pánaboha, bez váhání bych volil Pepu Streichla. Z jeho trochu sešikmených dobrých očí sálá pohoda a humor, byť jeho život v Ostravě nebyl idylkou. Ale jeho městský folk a blues s nádechem černého uhlí do bílé pleti, to je vždy pro posluchače událost. Pepa Streichl by měl být jako velká umělecká osobnost hýčkán a oslavován, ale víme, jak to chodí. Na dvě písničky pozval na jeviště

Honzu Řepku

, kterého, stejně jako Martina Rouse, folkaři znají a řada z nich pomalu, ale jistě vzývá. Honza Řepka vystupoval v onom týdnu s Pepou Streichlem a britským muzikantem Justinem Lavashem. Myslím, že příští dramaturgie by mohla obě poslední jména Jonášům představit, určitě by nebyli zklamáni.

V poslední třetině zahájila zpěvem jen s doprovodem kytary Vladimíra Vandrovce **Olina Patková**

, kmenová členka souboru Divadla Semafor. Olina Patková zpívala s řadou kapel a pro folkaře je zajímavé, že s kapelou Mateto se dvakrát účastnila i Porty. Olina Patková je ale především vynikající jazzová zpěvačka. Ten večer zněly zejména "kainarovky". Bylo to zase trochu jiné, než třeba Zuzana Navarová či Karel Plíhal, ale bylo to krásné.

Tešme se na Děti kapitána Granta

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 09 Květen 2008 03:00

Po odchodu Oliny Patkové s velikou kytkou byl Vladimír Vandrovec doplněn zbytkem kapely v čele klavíristou a kapelníkem Jiřím Svobodou. Na jeviště pak vtrhla vichřice jménem **Jitka**

Moravcová

doprovázená pánem v nejlepším věku s úsměvem kluka, panem

Jiřím Suchým

. Vždy se na tuto letitou souhru, tak vzácnou ve vztahu muž a žena, a nejen na jevišti, strašně těším. Písně byly kombinovány dotazy publika, jak řekl pan Suchý, ve stylu "

přijeli herci z Prahy

". Tenkrát bylo hrábnuto většinou do minula. Zněly tak trošku zapomenuté klenoty, jako ta o dívce, která si oblíkla na tělo modrý džínsy, či o pánovi, kterého pan Suchý potkával a převtělil jej v textu na kdysi slavnou, ale dnes zapomenutou postavu. Pan Suchý odpověděl na dotaz, zda něco chystá, kladně. Téměř hotové je představení s názvem

Děti kapitána Granta

. Písně budou o penězích a jsou až na výjimku dávno napsané. V představení nepůjde ani tak o námořníka Granta z Verneova románu, ale o granty, jichž se divadlu nedostává. Nakonec zněla obvyklá acapellová dvouhlasá vokaliza na mezinárodní motivy zakončená pochodem směr Tipperary.

Jako pokaždé bylo setkání trochu jiné, ale samozřejmě i trochu stejné jako ta předchozí. Pěkné zážitky se nikdy neopotřebují. Tak nashledanou na podzim.